

30 Μαΐου 2013

Σύντομο Συναξάρι του Γέροντος Πορφύριου του Καυσοκαλυβίτου

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Αγ. Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Image not found or type unknown

Δεύτερος σταθμός μας στο μακρύ δρόμο της σπουδής μας στους βίους και τους λόγους Αγίων γερόντων της Εκκλησίας μας, αποτελεί ο Άγιος Γέροντας Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης. Ο βίος του εκπλήσσει και προκαλεί θαυμασμό και συνάμα δέος σε κάθε αναγνώστη.

Ο Γέροντας Πορφύριος, κατά κόσμον Ευάγγελος, γεννήθηκε στις 7 Φεβρουαρίου 1906 στην Εύβοια, στο χωριό Άγιος Ιωάννης της επαρχίας Καρυστίας. Ο πατέρας του ονομαζόταν Λεωνίδας ήταν ψάλτης στο χωριό και είχε γνωρίσει προσωπικά τον Άγιο Νεκτάριο. Η μητέρα του ονομαζόταν Ελένη. Και οι δύο διακρίνονταν για την ευσέβεια και τη φιλοθεία τους.

Η οικογένεια που προέκυψε από το γάμο των δύο ήταν πολυμελής και δύσκολα μπορούσε να συντηρηθεί με τα υπάρχοντα. Έτσι, λοιπόν, ο πατέρας υποχρεώθηκε να μεταναστεύσει για κάποιο διάστημα στην Αμερική όπου και δούλεψε.

Ο μικρός Ευάγγελος ήταν το τέταρτο παιδί της οικογένειας. Από μικρός δεν επαψε να ασχολείται με διάφορες δουλειές. Όπως ο ίδιος διηγείται, μικρός έβοσκε ζωα, πότιζε κ.τ.λ. Στο σχολείο κατάφερε να πάει μία τάξη μόνο. Με τα λίγα γράμματα τα οποία έμαθε κατάφερε να διαβάσει συλλαβιστά το βίο του Αγίου Ιωάννου του Καλυβίτου. Τότε ήταν που του ήλθε και ο ζήλος να φύγει και να γίνει μοναχός.

Αργότερα, στα επτά του χρόνια, αρχίζει να εργάζεται σ' ένα κατάστημα στη Χαλκίδα και μετά σ' ένα κατάστημα στον Πειραιά ως τα δώδεκά του χρόνια. Τότε είναι το χρονικό σημείο όπου ο Ευάγγελος παίρνει την απόφαση να πάει στο Άγιον Όρος να ασκηθεί και να ομοιάσει στον Άγιο Ιωάννη τον Καλυβίτη, που τόσο αγάπησε από μικρός. Αυτό δεν το κατάφερε αμέσως.

Τελικά όμως η χάρις του Θεού τον οδήγησε στην καλύβη του Αγίου Γεωργίου Καυσοκαλυβίων και εκεί τον υποδέχτηκαν και τον δέχτηκαν δύο γέροντες, αδελφοί κατά σάρκα, ο Παντελεήμων, ο και πνευματικός και ο Ιωαννίκιος. Στην καλύβα των δύο αυτών γερόντων εγκαταστάθηκε και έκανε υπακοή, ο μικρός τότε στην ηλικία Ευάγγελος, πλην όμως μεγάλος στην πίστη και την αγάπη του Χριστού.

Μετά από υπακοή και άσκηση γίνεται μοναχός και παίρνει το όνομα Νικήτας. Μετά από δύο χρόνια γίνεται και μεγαλόσχημος, ενώ μετά από λίγο ο Θεός του δωρίζει το διορατικό χάρισμα.

Όπως ο ίδιος ο γέροντας αναφέρει, η χάρις του Θεού ήλθε σ' αυτόν από έναν άλλο ασκητή, τον Γερό-Δημά. Πρόκειται για ένα Ρώσο ασκητή ο οποίος έμενε σε μια πρωτόγονη καλύβα των Καυσοκαλυβίων. Ευλαβής, ανιδιοτελής και άγνωστος σ' όλη του τη ζωή. Αυτός, λοιπόν, ο άγιος ασκητής μετέδωσε χαρίσματα πνευματικά στον γέροντα.

Στα δεκαεννιά του χρόνια ο γέροντας αρρώστησε σοβαρά. Οι γέροντές του, μη μπορώντας να του προσφέρουν τα απαραίτητα, αποφασίζουν να τον στείλουν στον κόσμο για να μπορέσει να θεραπευτεί. Επέστρεψε στην πατρίδα του την Εύβοια,

οπου κανείς δεν τον αναγνώρισε, αφού όλοι νόμιζαν πώς ήταν χαμένος. Είχε να εμφανιστεί από τότε που είχε φύγει για τον Πειραιά.

Στο χωριό εσπευσε να συναντήσει τον πατέρα του και να πάει στο σπίτι του. Πραγματικά, μόλις είδε τον πατέρα του τον αναγνώρισε αμέσως. Όχι όμως και ο πατέρας του. Ακολούθησε ένας συγκινητικός διάλογος τον οποίο αναφέρει ο γέροντας και κατόπιν η είσοδος στο πατρικό σπίτι και η συνάντηση με τη μητέρα του. Μόλις αισθάνθηκε καλύτερα, θέλησε να πάει πάλι στο Άγιον Όρος και πήγε, μα και πάλι η υγεία του παρουσίασε επιδείνωση.

Το αυτό συνέβη και ακόμη μία φορά, οπότε οι γέροντές του Παντελεήμων και Ιωαννίκιος τον συμβουλεύουν να βγεί στον κόσμο «κι' αν ποτέ ο Θεός σ' αξιώσει... και θελήσεις να έλθεις εδώ... εμείς σε θέλουμε.» του είπαν.

Ο γέροντας και πάλι κάνοντας υπακοή βγαίνει από το Άγιον Όρος και τελικά εγκαθίσταται στη μονή του Αγίου Χαραλάμπους Λευκών Το 1926 χειροτονείται ιερέας από τον Πορφύριο τον Γ', Αρχιεπίσκοπο Σινά, ο οποίος του έδωσε το όνομα Πορφύριος. Στα είκοσι δύο του χρόνια γίνεται πνευματικός-εξομολόγος και λίγο αργότερα αρχιμανδρίτης.

Στην Εύβοια, στον Άγιο Χαράλαμπο, έζησε δώδεκα χρόνια διακονώντας τους ανθρώπους ως εξομολόγος και πνευματικός. Επίσης, υπηρέτησε και τρία χρόνια στην εγκαταλελειμμένη μονή του Αγίου Νικολάου.

Μετά την Εύβοια, ο γέροντας εγκαταστάθηκε στην Αθήνα και υπηρέτησε στην πολυκλινική Αθηνων για τριάντα τρία χρόνια. Ακούραστα διακονούσε τους ασθενείς στους οποίους μέσω της εξομολογήσεως παρείχε το φάρμακο της αφέσεως των αμαρτιών.

Το 1955 ο γέροντας εγκαθίσταται στο μονύδριο του Αγίου Νικολάου στα Καλλίσια Αττικής εξασκώντας και εδώ το πνευματικό του έργο.

Το 1979 ο γέροντας εγκαταστάθηκε στο Μήλεσι με το όνειρο να χτίσει μοναστήρι. Ένα όνειρο που δεν άργησε να εκπληρωθεί. Στην αρχή ο γέροντας έμενε σε ένα τροχόσπιτο κάτω από αντίξοες συνθήκες. Αργότερα μεταφέρθηκε σε κτίσμα του υπό ανέγερση μοναστηριού, για το οποίο κοπίασε και μόχθησε ιδιαιτέρως αν και ασθενής. Με τη θεμελίωση του καθολικού της μονής στις 26 Φεβρουαρίου 1990 αξιώθηκε να δει το όνειρό του να γίνεται πραγματικότητα.

Και εδώ το πνευματικό έργο του γέροντα ήταν ακατάπαυστο, αφού δεν έπαυσε να εξομολογεί και να δέχεται πονεμένους ανθρώπους οι οποίοι είχαν ανάγκη τη βοήθειά του.

Δεν πέρασε πολύς καιρός και ο γέροντας άρχισε να ετοιμάζεται για το τέλος του επίγειου βίου του. Ήθελε να τελειώσει τον επίγειο βίο του στα Καυσοκαλύβια, που τόσο πολύ αγάπησε. Έλεγε: «επιδιώκω και τώρα που εγήρασα να πάω να πεθάνω εκεί πάνω».

Έτσι και έγινε. Το οσιακό του τέλος τον βρήκε στα Καυσοκαλύβια το πρωί της 2ας Δεκεμβρίου 1991.

Πηγή-αναδημοσίευση: Τριμηνιαίο περιοδικό, έκδοσης Ιεράς Μητροπόλεως Γορτύνης και Αρκαδίας, εν Εσόπτρω, τ.6ο, Απρίλιος - Ιούνιος 2008